

Lucaci

Biblioteca
 — Gata, am reparat liftul!
 Regi...

ASCENSOR

A. LUCACI

urzica

ANUL XVIII • Nr. 19 • 15 OCTOMBRIE 1966 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

CONFECTII

C. CAZACU

PROCUST

MIRCEA PAVELESCU

cronică

UN ATRIBUT CIUDAT

Revista ASTRA de la Braşov închină, în numărul pe august, două pagini amintirii regelui Decebal, a cărui figură plină de tilcuri eroice pentru dinamismul poporului nostru a fost cizelată prin veacuri de istorie şi de legendă.

Marele poem al vieţii regelui dac, după cîte ştim, încă n-a fost scris, deşi în literatura noastră au existat condeie de dimensiunea acestui uriaş al libertăţii: Bălcescu, Eminescu, Sadoveanu, Arghezi...

Se pare însă că inexplicabila lacună va fi, în sfîrşit, înlăturată acum, după aproximativ 1900 de ani de la dramaticul sfîrşit al celui care reuşise să zdruncine îngrijorător atotputernicia romană în regiunile dunărene.

Astfel, poetul Darie Magheru şi-a propus să scrie un poem în care să se ocupe de Decebal: «Războiul fără de sfîrşit al dacilor», din care «Astra» publică un fragment intitulat «Cele trei ipostaze ale inimii sale». (Cred că este vorba despre inima lui Decebal). Fragmentul începe astfel:

Intuia o piaţă...

«Ah! ea se învaţă
Cu tăişul prin inimă!»

Cine intuia o piaţă? Decebal? Cine sau ce se învaţă cu tăişul prin inimă? Piaţa? Mă simt teribil de

stînjinit cu aceste prejudecăţi ale mele pentru o sintaxă corectă, care mă împiedică să mă suprapun ideii poetului Darie Magheru. Mai de parte:

«Cînd Decebal a cucerit Roma
dăcii erau de piatră!»

Desigur este vorba de o metaforă pentru că Decebal n-a cucerit niciodată Roma. S-ar putea să fie vorba despre Columna lui Traian, pe care dacii erau într-adevăr sculptaţi în piatră. Ori acei daci care tronau nestîngerhiţi în basoreliefuli pot duce, în cele din urmă, la imaginea elaborată de poet, anume că ar fi un soi de cuceritori. (de vreme ce au pătruns în mijlocul Romei). Ideea conţine parcă o nuanţă ironică la adresa acestui soi de cuceritori imobilizaţi în piatră şi înlănţuiţi.

Impresia se întăreşte prin versul de mai jos, care se referă la Decebal:

...Regele bărboşilor
e purtat mort
pe umeri de basoreliefuli.

Decebal, regele bărboşilor! Iată un atribut la care nici un admirator al regelui dac nu s-ar fi gîndit.

Şi lui Mateescu-Chose, stîlpul hipodromului de trap de pe vremuri, tot «regele bărboşilor» i se spunea nu numai pentru că purta o barbă impresionantă, dar şi pentru că era un mitoman vestit.

Socotim că nu un poem satiric trebuie să se închine marelui adversar al lui Traian.

NOUTĂŢI ÎN EPIGRAMĂ

Epigrama, pe lingă legile ei de structură care o definesc ca atare, pretinde neapărat o strofă lapidară, armonioasă şi de o riguroasă perfecţiune prozodică. Cele cîteva zeci (nu sute) de epigrame autohtone, care pot aspira la titlul antologic, sînt tributare acestui corset care le asigură eleganţa, supleţea şi puterea de pătrundere în mase.

Estetica epigramei este atît de puţin cunoscută încît, chiar printre profesioniştii genului, am întîlnit autori care etichetau drept epigramă glume rimate sau chiar constatări versificate, lipsite de acele concluzii ingenioase şi ascuţite.

Ne-a căzut în mină catrenul lui N. Stănescu din «Steagul Roşu» din 28 august. «Epigrama» se adresează responsabilului magazinului de mobilă din Buftea, unde nu se respectă orele de program.

Magazinul îl deschizi
Cu o oră întîrziere.
Vrînd ca s-o recuperezi
Pleci cu-o oră mai devreme.

În primul rînd, avem de-a face cu o glumă care a fost făcută de o sută de ani zilnic la orice instituţie sau întreprindere unde există salariaţi care vin mai tîrziu la serviciu şi pleacă mai devreme.

În al doilea rînd, catrenul nu are absolut nici o rimă.

În al treilea rînd, epigrama citată, spărgînd tiparele prozodice, ar fi

meritat să apară în coloanele unei reviste de literatură, ca un triumf al versului liber asupra invecitatelor forme clasice.

Atît.

BARBU DELAVRANCEA, POET

Tov. Oprică Preda din Giurgiu, colaborator al revistei «Rebus» nr. 221 din 5.IX.1966, a făcut, în domeniul istoriei literare, unele descoperiri senzaţionale pe care le şi comunică prompt spre folosul celor care cercetează revista cu interes şi fidelitate.

Aflăm astfel că Barbu Delavrancea n-a fost numai dramaturgul, prozatorul şi oratorul pe care toată suflarea şcolărească îl studiază la cursurile de limba şi literatura română, ci a fost şi poetul care a versificat «cu mult patriotism» o luptă dintr-o celebră baladă unde este vorba de Preda Buzescu, căpitan în oastea lui Mihai Viteazul. Ne amintim ca prin vis versurile învăţate pe de rost în clasa a patra primară:

Cînd tătutul scoate o secure mică
Şi lovînd pe Preda, pavăza îi strică
Dar el cu măciuca astfel îl lovi
Încît deodată căzu şi muri.

Un singur amănunt rămîne încă neclarificat:

De ce oare, Barbu Delavrancea o fi semnat aceste stihuri «versificate cu mult patriotism», cu pseudonimul Dimitrie Bolintineanu?

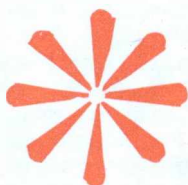

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Definițiile unui grădinar

- Floarea vinului: circiumăreasa
- Floarea rațelor: mac.
- Floarea soarelui: ulei.
- Fruntea florilor: laurii.
- Floarea morților: coroană.
- Flori de cîmp: țărăncuțele.
- Floarea văduvei: singele voinicului.
- Floarea pisicii: coada șoricelului.
- Floarea măgarului: traista cioabanului.
- Floarea dentistului: floarea de colț.
- Floarea scriitorului: flori de stil.
- Floarea prostului: ochiul bouului.
- Floarea neamțului: Roza.
- Floarea desculțului: ciuboțica cukului.
- Floarea nevestei: nu mă uita.
- Floarea bețivului: laleaua neamțului.
- Floarea miresei: rochița rindunicii.
- Floarea obrazului: bujorii.
- Florile avarului: părăluțele.
- Floarea dresorilor: gura leului.
- Floarea dieteticului: laptele cukului.
- Floarea lui Pepelea: Sinziana.
- Floarea telefonului: clopoțelul.
- Floarea bijutierului: mărgăritarul.
- Floarea forestierilor: stînjeneii.
- Floarea călugărului: tămioara.

NICOLAE TĂUTU

Balada FOTBALIS- TULUI GRĂBIT

(DUPĂ TOPÎRCEANU)

Trec ani și etape în goană
Și-n zbor campionatele trec,
Cum simți că miroase a toamnă
Îmi iau geamantanul și plec!

Eu nu știu echipa spre care
Pornesc cu bagajul acum
Ca pasărea cea călătoare
Eu toamna mă aflu pe drum.
Și simți că mă cheamă aproape
Orașe cu alți spectatori,
Străbat peste dealuri și ape
Alături de mii de cocori...

Am stat la Craiova o vară...
«Minerva» ce bine o știu
Aveam în grădină, afară,
«Segarcea» în șip rubiniu...
Cînd toamna veni cenușie
Simțeam cum Galații mă cheamă
Cu bute în mijloc de vie
Cu must, lăutari și pastramă.
Ce-i dacă la poartă, în plasă,
O minge nîcînd n-am ochit,
Văzut-ați la mine pe masă
Poharul să stea negolit?
Și-aveam și trei «antrenoare»
În zori să mă dreg cu-o «café»
Dar gata am fost de plecare
Cînd soarta ne-aduse în... «B».
De-aceea, atras ca de-o vrajă
La «Farul» pornit-am să joc
Partide de table pe plajă
Și noaptea «careu» de taroc!
Țin minte și-acum «Cazinoul»
Diseuza cu foc și antren,

Un twist îndrăcit și tabloul
Cu luna zburînd pe teren...
Dar marea, vă jur, nu-mi priește,
De soare prea mult faultat
Cu-o plîmă vahză cu pește
Pe-ascuns la Brașov am plecat...
La «Cerbul» în fiecare seară
«Tîrnava» sorbeam parfumată
În lot mă visai primăvară
C-avea antrenorul o față...
Și-acum despărțirea mă doare,
Pe tușă din nou am oftat,
Bătrînul voia să mă-nsoare,
Dar mingea la timp am parat.
Cu-o fentă i-am dat de o parte
Pe față știind s-o pasez...
Și iar am plecat mai departe
De teamă să nu mă fixez!

Străine terenuri fugare
Și astăzi mă cheamă pe rînd,
Valiza și două picioare
Le simți peste larguri zburînd...

Am stat și în «C» o etapă
Pe postul lui Pele în Grand,
Vîsînd campionatul să-nceapă
Să-mi pice măcar un Trabant...
Jucai ca «extrem» la Chitila,
Ca «Boby» pe «șientru» la Iași,
Ca Gento fugeam la Brăila
Și astăzi la Călărași...
Și sper că în rai tot în vervă
Sorbînd și un ultim pahar,
Juca-voi pe post de rezervă
Da, Petre, ca tine portar!

VITRINĂ CU SURPRIZE

FRED GHENĂDESCU

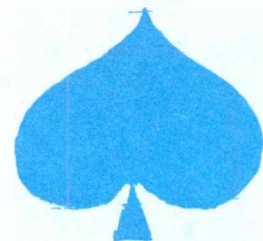

— Modele noi!
— Năravuri vechi!

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE INGINERUL ILIE LEONIDA, PREȘEDINTELE CONSILIULUI AGRICOL RAIONAL RĂCARI

În primul rînd ținem să vă felicităm și să vă urăm mulți ani, cu prilejul mutării dumneavoastră în casă nouă. Sperăm ca această mutare să fie cu noroc, cu bucurie, cu sancțiuni și cu ce-o să mai fie. Că ce-a fost, s-a văzut.

Dar s-o luăm pe rînd, sistematic. De la început. De la Adam. Va să zică mai întîi a venit pe lume Adam. Nu știm exact în ce raion a nimerit. A trecut după aceea o perioadă lungă și neinteresantă, pînă a apărut pe lume Leonida, Ilie Leonida. Leonida a picat din rai de-a dreptul în raionul Răcari. Simțea el că pentru domnia sa, Răcari este raiul pe pămînt.

Așadar, iată-vă în Răcari, în chip de președinte al Consiliului agricol raional. În această funcție ați dovedit o veritabilă pasiune pentru vite, mai ales pentru cele bolnave. În definitiv și vitele au suflet, chiar dacă nu suferă de astenie sau de angoase. Nici nu puteau suferi de angoase cu un inginer grijuliu ca dv. Da, grijuliu fiindcă, de îndată ce ați vizitat dispensarul veterinar din Răcari, ați exclamat: Acesta e dispensar?!... Dacă tratăm cornutele într-un asemenea sanatoriu, nu mai căpătăm de la ele decît zgîrci și lapte covășit! De ce să le subestimăm? Pentru faptul că noi avem mai puțin cu două picioare decît ele? Sau pentru că ele au coarne?

Și, în consecință ați cerut sfatului popular raional și vi s-a aprobat suma de 18 mii de lei pentru amenajarea corespunzătoare a dispensarului veterinar... Și l-ați amenajat pentru ca Joianele și Plăvanii să

se simtă ca acasă. În primul rînd, ne inchipuim că ați prevăzut dispensarul cu o bucătărie, astfel ca vacile să-și fiarbă singure laptele sau rasolul... Un mic hol, desigur sala de așteptare, unde vițeei să-și lase tălăngile înainte de a intra la consultație.

Într-un cuvînt, ați amenajat clădirea așa cum ați crezut de cuviință. Apoi ați găsit de cuviință să reprofilați dispensarul într-o casă de locuit. Și v-ați mutat în ea.

E adevărat că ați lăsat casei și ceva din profilul veterinar întrucît v-ați mutat acolo cu cățel și cu purcel. În definitiv, bipezi sau patrupezi, toți sîntem ființele domnului și, vorba ceea, domnul a dat, domnul a luat.

În cazul de față, domnul Leonida a luat 18 000 lei pe care i-a dat domnului de la sfat. Fie numele domnului binecuvîntat.

Întregul dispensar l-ați înghesuit într-o cameră necorespunzătoare, iar mobilierul său l-ați depozitat în curte să-l desinfecteze, probabil, vîntul și ploaia.

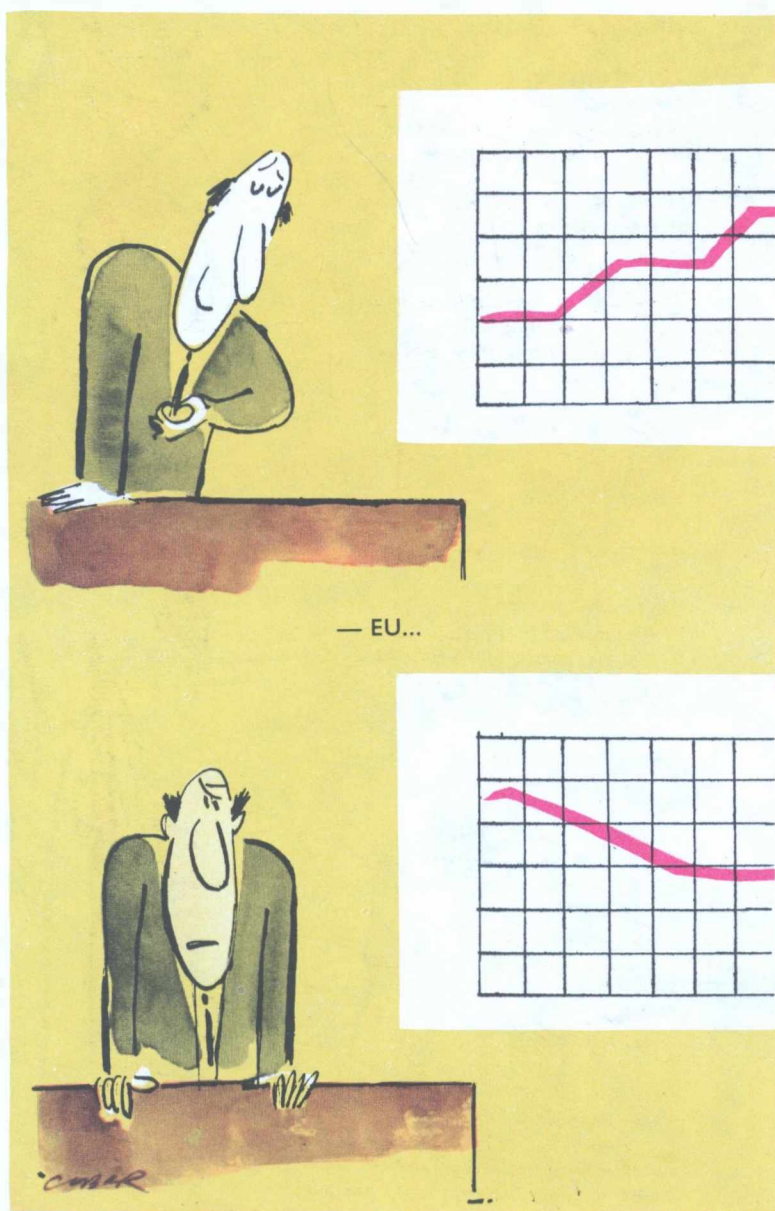
Culmea că, în vederea amenajării unui alt dispensar, ați solicitat sfatului alți 10 000 de lei...

Pînă în prezent ați huzurit pe spinarea unor ființe necuvîntătoare... Să vedem ce au de spus cuvîntătoarele...

«URZICA»

p. conf. I. AVIAN

NELL COBAR

Dr. DUȚU BORUNDEL

Toată povestea a-nceput într-o duminică dimineața, după ce am ascultat la radio «sfatul medicului». Vorbise despre boala Basedow, boala aceea a glandei tiroide, din care devij treptat nervos, îți tremură mîinile, ți se umflă ochii de-ți ies din orbite și slăbești... slăbești...

Subiectul m-a interesat, pentru că în ultimul timp observasem și la Miluța, soția mea, unele semne care mă făceau să bănuiesc un început de Basedow.

În ultimul timp, Miluța se schimbese foarte mult. Nu-i mai intram deloc în voie.

...Că nu cîștig destul — Că a lui Melinte are mai multe toalete decît ea... Că n-o scot, în lume destul... Că a lui Gaspar de la nestandardizate merge în fiecare săptămînă la local, în timp ce pe ea n-am mai dus-o la un restaurant nu mai țin minte de cînd...

De altfel, pe mine de la început m-a frapat faptul că la Miluța boala Basedow s-a manifestat așa cum spunea și la «sfatul medicului»: bolnavul se enervează repede, nu se mai înțelege cu familia etc... etc... dar ce era să fac?... Se știe că acești bolnavi nu trebuie contraziși.

După ce-am mîncat am vrut să mă duc la meci. Cînd a auzit de meci, a izbucnit din nou. Era prima oară cînd Miluța se supăra pentru așa ceva; eu, de altfel, de cînd m-am însurat, două distracții agreez: fotbalul și tablele.

La fotbal mă duc mai rar, dar table, este adevărat, joc destul de des, seara la noi acasă, cu Turturică, de la contabilitate.

Și a început: că numai atita

știu... că la ea nu mă mai gîndesc deloc... c-o las ca o momie, să se uite la noi toată seara cum jucăm table, ba că-l mai aduc și pe nesuferitul ăsta de Turturică, cine l-o mai fi mutat și pe ăsta în bloc la noi, care nu știe altceva decît să pufăie... să pufăie și să dea scrumul pe fața de masă. etc... etc.

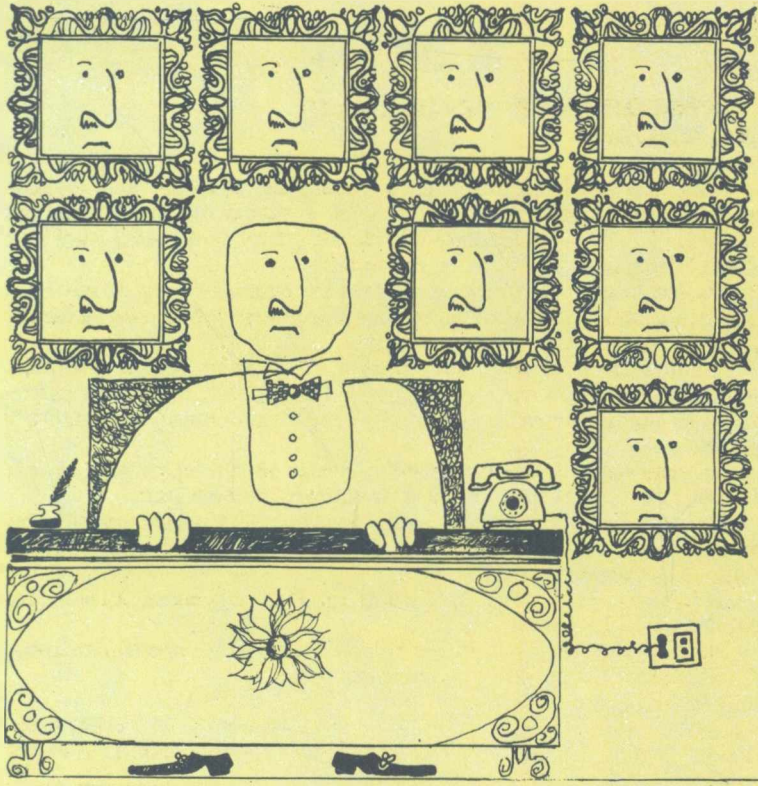
Ce era să fac? Am luat-o cu binișorul... Ca să nu se supere... că am greșit... că, uite, mă mai duc la meci... Și în duminica aceea am stat acasă.

Ca s-o mai înveslesc, seara i-am propus să mergem la un restaurant cu muzică. Am fost cu toții. Noi, Melinte cu nevastă-sa și fratele ei, Nelu, un tînăr de vreo 25 de ani, care, să spun drept, nu mi-a făcut o impresie prea bună. Totuși soția mea s-a distrat foarte bine; a dansat toată seara cu Melinte și cu Nelu, cumnatu-su, că eu nu știu să dansez, a băut mai mulțisor și-am venit acasă împăcați. Dar... nici n-am ajuns să mă dezbrac, că a și început scandalul.

Încercasem să-mi dau părerea asupra lui Nelu, cumnatul lui Melinte. «Băiat tînăr și fără serviciu» — am zis eu. Atita i-a trebuit. S-a pornit Basedowul. «Sigur, a început ea să strige, sigur... Ce dacă n-are serviciu?... Bravo lui, că uite n-are serviciu și totuși e vesel și amabil... Și bine îmbrăcat... Om cu gust, nu necioplit ca alții. Uite... poftim... și acum miroși a fabrică. Uite ce miini... Uite cum ieși cu mine în lume!... De mi-era rușine la restaurant cînd mă uitam la tine. Ca un lemn, așa ai stat toată seara». Și a început să plîngă. Că

DORIN DIMITRIU

FĂRĂ CUVINTE

BASEDOW?

n-a avut noroc în viață... că mai bine murea cînd a fost mică... că doar a avut ocazia la o menin-gită... că nimeni în viață n-a în-țeles-o. Toată săptămîna m-a ținut așa. Ce mai... Basedow tipic. Că în cele din urmă apăruseră și tremu-răturile. Cînd se enerva, începea să tremure toată... I se punea un nod în gît — exact cum spunea și la radio — și pînă nu spărgea ceapă de prin casă, nu se liniștea. Cît am dus-o în felul acesta, nu știu... Începuse să doarmă pînă tîrziu, dimineața, ea, care altădată se scula înaintea mea, ca să-mi pregătească gustarea. Era tot timpul îmbufnată și ca să-i mai treacă nervii mai toată ziua era în vizită. Ba la a lui Melinte, unde juca pietre cu ea și cu frate-su, ba la a lui Gaspar sau la Popescu. Pe urmă a început cu cinematografele. Tot cu a lui Melinte și cu frate-su. Noroc că avea cu cine se duce, că eu n-aveam atîta timp. Dar ce era să fac? Așa-s bolnavii de Basedow. Tot timpul neliniștiți, schimbători, nu-și găsesc nicăieri locul...

Este adevărat că din cauza asta trebuia să fac eu mai totul în casă... Mai spălam vasele, mai făceam pu-țină curățenie, cumpărături prin pia-ță etc. Cîte nu-s necesare într-o gospodărie?

Dar, nici asta n-a ajutat prea mult. Boala înainta văzînd cu ochii. Între timp, tot așteptam să-și facă medicamentele efectul. Nu știu ce i-au prescris la policlinică, dar știam că nevasta lui Melinte îi făcuse rost prin Nelu de niște medicamente străine, Gracilin, parcă, în care îmi pusesem mari speranțe. Și slă-bise, săraca, în ultimul timp, încît toată ziua era numai pe la croito-reasă, ca să-și modifice rochiile.

În sfîrșit ce s-o mai lungesc. Într-o dimineață m-am învoit de la serviciu și m-am dus la noi la policlinică, la medicul nostru de sector, căruia i-am povestit toată tărășenia.

El s-a uitat la mine și pe urmă mi-a spus:

— E posibil să fie Basedow! Dar trebuie să văd bolnava. Poate nu e Basedow.

— V-o aduc, tovarășe medic! Pre-cis are Basedow.

Cînd am ajuns acasă Miluța nică-ieri.

Pe masă însă o scrisoare de la ea. Îmi scria că s-a săturat, că nu mai stă cu mine, că a plecat să-și gă-sească liniștea în altă parte, în sfîrșit că s-a mutat la Nelu, fratele nevastii lui Melinte și că mine înaintea actele pentru divorț.

Poftim! Și doctorul ăla îmi bate capul că poate nu e Basedow!

Tot Basedow a fost... numai că... o formă mai gravă...

STELIAN FILIP

Fabule PITICE

«ZBURĂTORUL»

Striga Brotacul lîng-o mătrăgună:
— La revedere! Gata! Plec în lumă!

Mă costă doar un salt mai acătării.
(Sînt numai nerv, din pricina-ncordării!)

Și se-avîntă teribilul Brotac
Spre luna care se vedea... în lac.

MORALA FĂRĂ FABULĂ

Privesc la toba mare
Lovită de pedală
Și parcă îmi răsare
În minte o MORALĂ:

Măgarul (uite probă
Să vadă toți c-așa e!)
Nici cînd ajunge tobă
Nu scapă de bătaie.

PESCĂREASCĂ

Un pui de somn
Din undiță zburat
Zicea: — Am prins un om
... Dar mi-a scăpat!

RECUNOȘTIȚA

după S. Smîrnov

Era măgarul (am băgat de seamă)
Amic c-un maimuțoi la cataramă
Dar de un timp ilustrul dobitoc
Nu mai trecea pe la amic deloc.

Vecinii, cîte unul, cîte doi,
Îl întrebau din drum pe maimuțoi:
— L-ai supărat că nu mai dă pe-aici?
— Da... I-am făcut odată un servici.

LEUL ȘI ȚÎNȚARUL

Un țînțar, firav fără pereche
Leului intrase în ureche
Și-i șoptea, mergînd prin junglă-n doi:
— Ia privește cum fug toți... de noi!

SUPERȘTIȚIE

— tot ne-fabulă —

Am căutat adesea prin zăvoi,
Copil fiind, trifoi cu patru foi,
Iar mai tîrziu am căutat din nou...

Și am găsit odată, într-un loc,
Un singur fir din iarba cu noroc
Dar pîn' să-l rup, mi l-a păscut un bou.

COLABORARE

Creionul, răsturnat pe manuscris
Vorbi cu fală: «Astăzi mult am scris!»

Iar Guma, așezată lîng-un vers
Șopti, modestă: «Astăzi mult am șters!»

Evenimentul

(REPORTAJ SPECIAL AL TRIMISULUI NOSTRU)

Redacția mi-a încredințat sarcina de mare răspundere de a participa la cercetările celebrului astronom Pleșchi, privitor la trecerea cometei C.14 peste teritoriul țării noastre.

Însoțit de invidia colegilor din redacție și de urările de bine ale redactorului-șef, am luat elicopterul și după două ceasuri am aterizat în virful muntelui pe care se afla observatorul singuratic al bătrînului astronom. De aici, privirea lui scrutează de mai bine de patru decenii nesfîrșitul universului. De aici, marele prieten al stelelor, maestrul fenomenelor cosmice, își comunică observațiile asupra plimbărilor aventuroase ale cometelor, pletoșii boemi ai firmamentului.

Am fost primit cu o deosebită amabilitate de neîntrecuta gazdă, doamna Pleșchi, tovarășa de viață pămîntească a savantului ceresc.

— Soțul meu este sus, poftiți pe aici — îmi spuse ea cu drăgălășenie — indicîndu-mi scara în spirală ce ducea spre cupolă.

După o primire la fel de cordială, veneratul astronom plimbîndu-se în sus și în jos printre lunete, planigloburi și hărți cerești, îmi spuse:

— Astăzi, la orele 21 și 14 minute, cometa notată de mine cu indicativul C. 14 va ajunge chiar aici, deasupra noastră. Cu ajutorul acestei minunate lunete electronice o vom putea vedea perfect, ba o vom putea chiar filma. Și, îți mărturisesc, tînărul meu prieten, că asta va reprezenta încununarea studiilor mele de o viață. De la orele 21 și 14, la 21 și 16 o vom vedea... Doar două minute! Două minute, care vor fi însă chintesența unei munci intense de patruzeci de ani!...

L-am privit cu admirație pe septuagenarul savant, care acum, în aceste minute de încordată așteptare, părea mai înalt, mai tînăr, dînd impresia că nerăbdarea cu care așteaptă sosirea cometei, se adresează unei femei adorabile.

Încă șapte minute. Pleșchi mîngîie cu duioșie luneta electronică. Toate sînt în regulă. Poate sosi cometa! Încă șase minute și 40 de secunde. Sună telefonul. Greenwich se interesează de soarta cometei C. 14 și îi urează succes maestrului. Apoi sună și observatorul din Los Angeles și imediat Institutul din București. Observatorii din lumea întreagă își îndreaptă acum atenția spre modesta cupolă a cercetătorului Pleșchi. Mă cuprind și pe mine emoțiile care au pus stăpînire pe bătrînul savant. S-a așezat lingă lunetă, urmărind cu ochi scilpitori secundarul.

Deodată se aud pași tîrșiiți, uși trîntite.

Cineva urcă scările. Savantul tresare supărat:

— Ei?

Pe ușă intră doamna Pleșchi. Se oprește zîmbind lingă el și îl întrebă:

— Dragul meu, nu știi cumva unde-sînt cheile? După-masă am dereticat în cupolă și mi-e să nu le fi lăsat aici.

Savantul sări în sus, iritat, strigînd:

— Din nou cheile?!

Femeia îi răspunde blînd:

— Ești nedrept. Știi bine că foarte rar mi se întîmplă să-mi pierd cheile. Trebuie să fie pe aici, pe undeva... Nu vrei să te uiți tu nițel sub hărți?...

Astronomul începu să bată din picior, scos din sărite:

— Cheile! De unde vrei să știu eu unde-sînt cheile?!... N-ai atîta minimă tînere de minte, ca să știi unde ți le pui! Tocmai aici ți-ai găsit să le cauți?... Cred că ți-ai pierdut mințile!...

Doamna Pleșchi, care între timp scormonea febril printre planigloburi, la aceste cuvinte se îndreptă și își puse mîinile în șolduri:

— Cum poți fi atît de moic! Mai cu seamă, cu un străin de față! Doar te pretinzi om inteligent! O dată pe an îmi pierd și eu cheile și atunci...

— Ajunge! — urlă Pleșchi. Scenele astea ar distruge și nervii celui mai blînd om din lume! Ia aminte și cu asta, basta!, termină el, congestionat și asudat.

— Nici un ajunge! — țipă doamna Pleșchi. Am și eu ceva de zis!...

Dar nu mai apucă să zică, fiindcă sună telefonul: Los Angeles se interesa cum a fost C. 14?

Ne uitaram la ceas: nouă și douăzeci!

Savantul se prăvăli într-un fotoliu și începu să plîngă în hohote, ca un copil, îngăimînd printre sughituri:

— Pierderea suferită de astronomie este imensă, fiindcă experiența ratată de mine nu se mai poate repeta decît peste un an!

Doamna Pleșchi își găsi cheile peste cinci minute în buzunarul șortului.

Am părăsit cupola în tăcere, copleșit de mîhnire. În poartă mă opri doamna Pleșchi și îmi spuse, cu un zîmbet trist în colțul gurii:

— Bietul de el... De 28 ani așteaptă cometa asta în zadar... În fiecare an, la 11 august, inventez ceva, ca să-i distrag atenția... O să mă bodogănească vreo zece zile și pe urmă îi trece...

RODICA TOTT

NARCIS

El — în ochii ei privea
cu emoție profundă
și cu dragoste sublimă —
pentru că-n albastră undă
strîns în cerc, ca-ntr-un inel,
se zărise
tot pe El!

«POETUL»

Din nu știu care gînd sucit
s-a sumeiit
lăsîndu-și slujbă și soție
și a-nceput, curînd, să scrie
distihuri și poeme-n stivă
pe care-apoi, ca o colivă,
le-mparte, sobru, prin redacții.

A-nțîmpinat, firesc, reacții
de negativă
perspectivă.
Dar el — nedăruit de muză —
trei zile scrie, trei acuză
și într-a șaptea coase nasturi
și-și pune pe inimă plasturi
înlocuind proza soției...

Mare-i grădina Poeziei!

VALERIA BOICULESI

UN DAR CU UN... „DAR“

Bărbatul meu atent și tandru
Mi-a cumpărat (e prima oară)
De ziua mea, nu o brățară
Sau mobilă de palisandru
Nici «de taylor»
Ghiciți dar ce?
Un fin produs F.M.P.B.¹⁾

Pe scurt,
Ca să-mi aduc aminte
De două ori pe zi măcar
De dînsul, mi-a adus în dar
(Și asta fiindcă-am fost cuminte)
Un mic fărăș
Albastru ca un fluturaș.

Desigur, ne-am cuprîns în brață...
Că nu de multe ori în viață
Primești asemenea cadou!
Eu, pînă azi, acum bag seama,
Avui fărășul de la... mama;
Dar ăla-i șpart
Și ăsta-i nou!

Deci, pîn-la inaugurare.
A stat pe... masă,
Lingă noi, —
Printre sifoane și pahare —
Visînd la primul său gunoi...

Ocazia veni curînd
Și el se oferî, galant;
Dar mătura
Din cînd în cînd
L-a prins trișînd-o, elegant:
Șurubărînd, fără șurub,
Trecea gunoiul tot
Pe sub...

Acum, bărbatul o să-mi ierte:
E-o «glumă» — a lui —
Renunș la ceartă!
Dar pe F.M.P.B., e cert,
Nu pot!
Nici... mătura n-o iartă!

1) Fabrica Materiale
Plastice București.

Desene de MATTY

● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ●

● FRUNZE ● FRUNZE ●

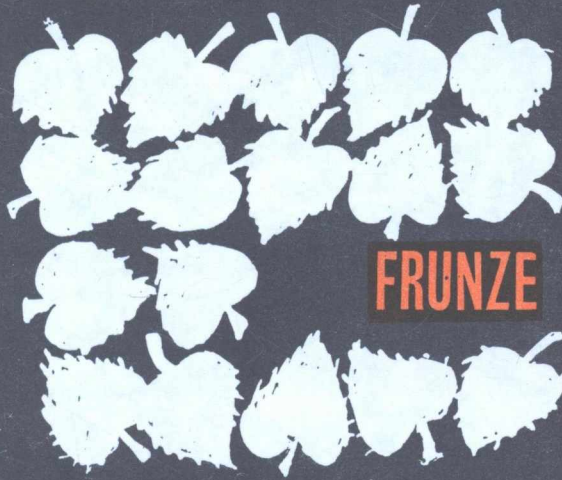
● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ●

FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE

● FRUNZE ● FRUNZE ●

● FRUNZE ● FRUNZE ●

FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ● FRUNZE ●

PREMIERELE STAGIUNII

De la stînga: Henrik al IV-lea (G. Constantin, Anda Caropol și L. V. Rebenjiuc), Frumoasa din pădurea adormită (balet operă, regia...

VICTOR PIȚIGOI

Cum se pune problema

O problemă poți s-o pui într-un fel sau într-altul. Pot spune chiar că problema problemelor este să știi cum să pui problemele. Ca să zic așa, dacă știi cum să pui problema, nu mai trebuie să-ți pui nici o problemă.

Toate acestea le-am învățat de la scumpul meu șef care nu trece la nici un fel de lucrare pînă nu-și pune mai întâi problema respectivă. Uneori, ca să-mi facă mie plăcere, se mai sfătuiește și cu mine. Deodată-l văd că vine și-mi spune:

— Pentru ședința de poimiine, eu fac referatul.

Asta, în limbaj tehnic, se traduce așa: «Cam pe cine crezi că-i mai bine să critic în afurisitul ăsta de referat?» Îi spun părerea mea:

— Se pot critica mai mulți, că lipsuri sînt destule.

— Crezi?

— Cred. Și, în primul rînd, trebuie atinși cei care întîrzie lucrările.

— Ai dreptate — zice. Am să-l ating pe Popescu de la contabilitate.

Zic:

— Da, Popescu. Și mai e și Pompilian, din serviciul nostru.

— Pompilian? Mai bine Ionescu de la financiar. Așa: Popescu și Ionescu.

— Și Pompilian.

— Crezi? Sau Georgescu de la contencios? Rămîne așa: Popescu, Ionescu și Georgescu. Și mai cine?

— Și Pompilian.

Pentru cei neinițiați, voi spune că Pompilian acesta, care lucrează în serviciul nostru, este un fel de as al lucrărilor întîrziate, este un fel de om căruia trebuie să-i ceri pînă miine ce-ți trebuie pînă luna viitoare, să-i ceri pînă sîmbătă ce-ți trebuie în trimestrul următor, să-i ceri pînă la sfîrșitul lunii ce-ți trebuie la anul și să-i ceri pînă cel mai tîrziu alaltăieri ce-ți trebuie miine-poimiine.

— Ai tu ceva cu Pompilian? — se uită șeful la mine, bănuitor.

— N-am nimic. Dar puteți să-l criticați pentru lipsuri.

— Și ce-o să zică lumea?

— Va zice: iată un șef intransigent. Iată un șef cu care nu-ți merge. Iată un șef care nu înghite, care nu se lasă dus de nas.

Șeful s-a oprit, s-a gîndit puțin, s-a codit și pînă la urmă și-a spus părerea în felul următor:

— Depinde.

— De ce depinde, tovarășe șef?

— De felul cum se va pune problema.

— Adică cum?

— Adică, simplu. Se poate pune problema așa: iată un șef intransigent. Bun. Dar se

poate pune problema și așa: De ce întîrzie lucrările acest Pompilian? Nu cumva e tolerat?

— Tolerat? De cine?

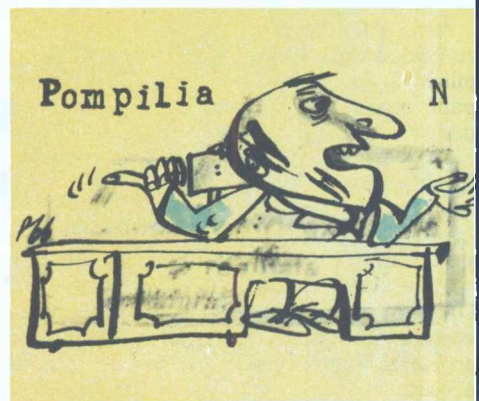
— De șeful lui, vezi bine. De mine.

— Dar poate dumneavoastră nu-l tolerați?

— N-am zis că-l tolerez. Am zis că se poate pune problema. Și se mai poate pune problema și așa: dar cum a fost ajutat, tovarășe, acest Pompilian?

— Ajutat? De cine?

— Tot de mine. Se mai poate pune problema, întrebarea: Dar a fost sprijinit? Dacă i-a atras cineva atenția? Dar i s-a făcut mustrare verbală, pe urmă scrisă, fără avertisment, pe urmă cu avertisment etc? A fost satirizat la gazeta de perete? Cum a folosit șeful, adică eu, arma criticii? Cum a folosit șeful, adică eu, celelalte mijloace de educare? Ce a făcut șeful, adică eu, ca să-l aducă pînă la linia de plutire, iar dacă n-a făcut nimic de ce n-a făcut, iar dacă a făcut ceva și nu se vede, de ce nu se vede, iar dacă a făcut

...escu), Moartea lui Danton (interpret principal și regizor Liviu Ciulei), Romulus cel mare (Mihăilescu Brăila), Richard al II-lea (Ion... Marcu), Marco Polo (operetă - Nicușor Constantinescu, regizor și interpreți principali: Anton Negoițescu, N. Țăranu și Ion Daclan).

e vede și nu-i destul, de ce nu-i destul, și așa mai departe încît un necunosător ar putea ajunge ușor la concluzia că acest Pompilian poate ar fi făcut treabă dacă nu-l împiedica un nesocotit, un pierde-vară, în nepriceput care a stat în drumul lui, dică șeful lui, adică eu.

Am simțit cum îmi vijiiie capul și m-am proptit mai bine de speteaza scaunului.

— Credeți că așa se pune problema la observațiile critice?

— N-am zis că se pune așa. Am zis că mi-e teamă să nu se pună așa. Știi, vreau să evit. Gîndește-te, problema se poate pune și așa: Oare numai acest Pompilian întîrzie lucrările? Oare nu cumva aceasta este atmosfera care plutește în acest serviciu? Oare șeful e mai punctual? Oare șeful n-are și el psuri? Pe ale lui de ce nu le critică? Unde e arta autocritică, tovarăși? Își cam cocoloaște lipsurile acest șef de la acest serviciu. Jîte, una și cu una fac două: am să-i critic pe Ionescu, Popescu și Georgescu. Pe alții nu-i mai critic, ca să nu se spună că generalizez. Eventual, să mai critice și alții, la discuții...

Aici, șeful a avut dreptate. La discuții nu criticat alții. Dar nu l-au criticat pe Pompilian. L-au criticat pe șeful. Că nu știe să pună problema principal în ce privește critica.

— N-am ghicit! — mi-a spus el cu necaz după ședință.

— Ce n-ați ghicit?

— N-am ghicit că problema se putea pune și așa. Rîndul viitor știu cum să fac referatul. Cum anume o să-l facă nu mi-a spus. Dar nu-i greu de bănuț. Pariez că dumnea-oastră ați și ghicit! Pentru că de rîndul ăsta, problema nu se mai pune în nici un fel: clară.

M A Ș I N A M I N U N E

Trustul Alimentației publice din Arad s-a gîndit să modernizeze utilajul restaurantului pensiune «Ardealul», repartizîndu-i o mașină de spălat vase. Toată lumea știe la ce folosește o asemenea mașină: 1) la spălatul rapid și temeinic al vaselor; 2) pentru economie de personal la respectiva operațiune și 3) să înlăture spargerea inutilă a veselei.

Toată lumea cunoaște cele trei avantaje, în afară de cei de la «Ardealul», care utilizează această mașină minune. Cum funcționa mașina? Bineînțeles spăla farfuriile, dar le spăla mai apăsător ca să iasă bine petele de pe fundul farfuriilor. Și ce e drept, petele ieșeau. Cu fund cu tot. Vesela pătrundea în mașină în perfectă stare. Acolo, nu se știe motivul, discuții în contradictoriu între utilaj și musafirii din porțelan și sticlă sau, dimpotrivă, poate unele scene de dragoste, întrucît farfuriile ieșeau, vorba cîntecului, «din cioburi de iubire».

Dar personalul de la «Ardealul» s-a apucat cu mîinile de cap, fiindcă mașina nu s-a oprit la acest refren. A continuat cu «Din cioburi de pahare, din cioburi de farfurii», precum și alte multe refrene de larg consum, care au devastat vesela restaurantului.

A doua însușire a nemaipomenitei mașini, era aceea că necesita un personal de două ori mai numeros decît în perioada cînd bucătăria nu fusese încă modernizată, spălatul vaselor executîndu-se manual...

Dacă înainte vasele erau spălate, să zicem, de numai doi oameni, acum era nevoie de patru. Pesemne unul ca să introducă farfuriile, al doilea să învîrtească de manivelă, al treilea să înalțe rugăciune întru Domnul ca să nu se spargă vasele și al patrulea, un contabil care să țină evidența iahniei de porțelan care ieșea din măruntaiele utilajului...

Cu trei mașini de acest fel ar fi fost urgentă nevoie de încă două fabrici de sticlărie, care să lucreze în trei schimburi.

Aflăm că Trustul alimentației publice din Arad, care n-a făcut o atentă expertiză mașinei înainte de cumpărare, e în tratative cu fabrica de pelicanol...

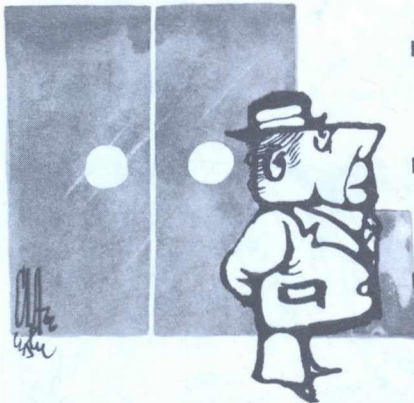
I. A.

CLAUDIU

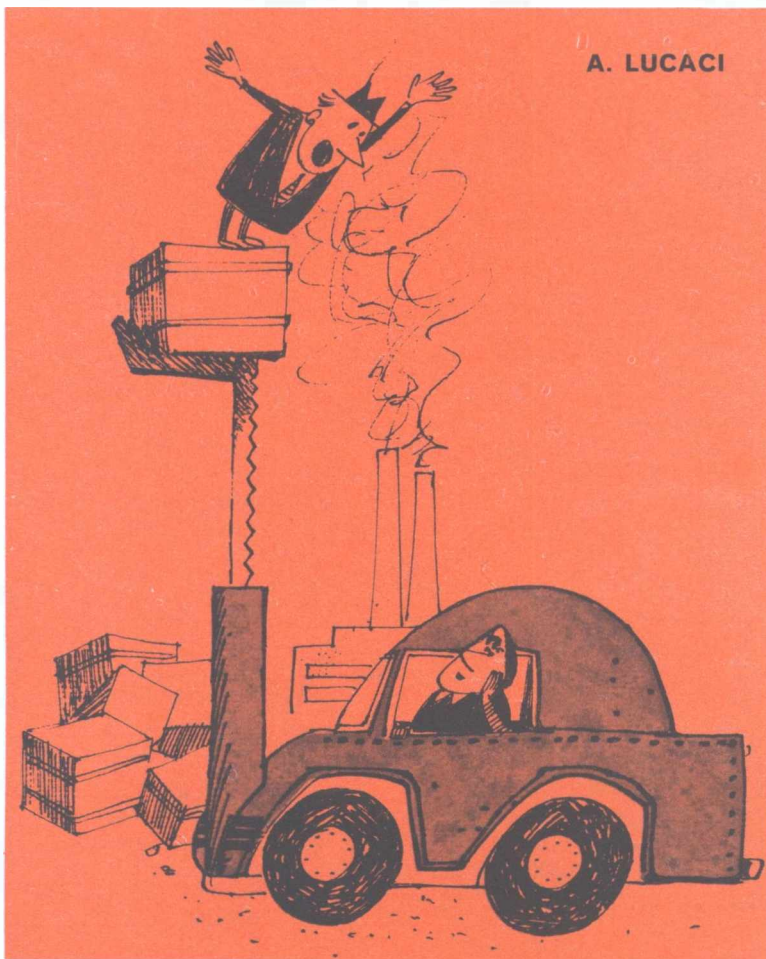
SPITAL

ETAJUL VI	
ETAJUL V	
ETAJUL IV	
ETAJUL III	
ETAJUL II	
ETAJUL I	
PARTER	

FĂRĂ... COMENTARII

Fabrica de sticlă din Tomești, raionul Făget, are două autostivuitoare care zac nefolosite deoarece s-a omis procurarea mijloacelor de încărcare a acumuloarelor.

A. LUCACI

— Vreau jos!
— Mai întâi să încarci acumuloarele!

SATIRĂ FOLCLORICĂ

În vîltoarea

HOREI

Dați-mi socii boi voinici
Să-mi iau mireasa de-aici
Și mai dați-mi un vișel
Ca să-mi car zestrea cu el.

Bade, nu veni prea des
Că știi câte vorbe-mi ies.
Vino doar o dată-n zi
Cînd soarele-o răsări
Și să pleci... cînd o sfinți.

Cîte fete-s cu pieptare,
Toate-s strîmbe de spinare.
Numai mîndrulița mea
E dreaptă... ca secerea.

Mi-ai căzut, bădiță, drag
Ia-mă, să vezi cum te-mbrac
Că am pînză de fuior,
Dar nu-i pusă... pe mosor
Și-aș avea una mai groasă,
Lua-o-ar naiba că nu-i toarsă!

Bună-i muierea mea, doamne,

Nu mă suduie cînd doarme,
Dar nici eu n-o suduiesc
Pînă ce nu mă... trezesc.

— Cuconiță, dumneata,
Borș cu crupe ai minca?
— Aș minca și cu tăriță
Numai să-mi zici... cuconiță.

De trei zile beau la vin
Și mîndruții nu-i închin;
Nu-i închin că nu bea vin
Dacă... nu-i paharul plin...
Nu bea vin, nu bea jînars
Dacă nu-i paharul... ras.

Lotru-i badea Văsălie,
Cîte-s pe lume le știe;
Bine-ar fi de-ar mai afla
Cum se ține și... coasa.

Culese de
AUREL IORDACHE

FOTO - CERAMICĂ

Dați-mi voie să vi-l recomand: Marian Dumitru, «expert», cu slabă calificare în meserie și cu înaltă calificare în șmecherie. La examenul de calificare profesională a primit aviz negativ. Asta nu înseamnă nimic. Nici la analize negativul nu e definitiv. Atunci de ce să fie definitiv la nea Dumitru? El zice că în viață, cel mai bun aviz e să te ai bine cu șeful. Și la acest examen a primit aviz pozitiv. Magna cum pile. Așadar, a intrat în grațiile tovarășului Maxim Ion, inginer-șef al întreprinderii de Prestări servicii manuale din București. Nea Dumitru lucrează la Atelierul de Foto-ceramică, pendinte de această întreprindere. Aici a avut cîteva realizări nostime. În primul rînd a obținut o încăpere specială, unde să poată «lucra» singur, nevăzut de nimeni; nici de cel de sus, nici de cel de jos, întrucît obținuse încă o aprobare: să fie scos de sub controlul șefului de atelier. Apoi i s-a aprobat să-și aducă un creuzot personal, în care să ardă plăcile de ceramică. Și s-a pus omul pe ars. În două schimburi: mai întâi ardea plăcile, apoi ardea veniturile întreprinderii. Dezvoltîndu-și sectorul particular în cadrul sectorului de stat, nea Dumitru a simțit nevoia unui asociat. Pe gestionara Floarea Georgeta. Dar fiindcă nea Dumitru este partizanul vechiului principiu că femeile nu trebuie să aibă drepturi egale, asociata primea pentru fiecare foto-ceramică executată, pentru care nu se elibera chitanță, numai cîte 50 lei. Cu alte cuvinte, cei doi își făceau foto-ceramica la opt zile și ciupeau banii à la minut.

Ce părere aveți, scumpi tovarăși din conducerea întreprinderii?

Zimbiți vă rog...
Dacă e cazul!

I. A.

— Mulțumesc, nu-i nevoie! Țigările acestea sînt atît de tari încît pot să le aprind și prin... frecare!

Rugăciunea de seară

— «De-ar fi fost Dumnezeu, cugeta sinuos șarpele încolăcit pe un trunchi noduros, n-ar fi permis să mă tirii mereu, cum de milenii mi-e scris».

Dedesubt, ariciul sătul, micșorindu-și pupilele, își făcea somnoros rugăciunea de seară;

— «Mulțumescu-ți, doamnă, iară și iară, pentru șerpuii mei cei de toate zilele».

După care, sub pomul rotat, adormi împăcat, adunindu-se în el spin cu spin.

MORALA:

Amin!

ANDREI CIURUNGA

sport în patru rînduri*

de V.D. POPA

Alergătorul francez Michel Jazy a fost amendat pentru că a depășit viteza legală cu automobilul.

Plătind amenda cu pricina,
Decise zilele trecute
Să-și vîndă omul limuzina
Că el pe jos merge mai iute.

Fotbalistul englez Jim Fryatt a marcat cel mai rapid gol din lume: după patru secunde de la începerea meciului.

Acest atacant capabil
Este fotograf, probabil,
Ca dovadă, în careu,
A lucrat «instantaneu».

Echipa canadiană de hochei pe gheață «Red Wingers» este antrenată de o femeie, Maria White, soția unuia dintre jucători.

Îndură cu soarta lui cam multe
Și nu e pentru el nici o scăpare
Fiind dator tot timpul s-o asculte
Și ca soție, și ca antrenoare.

În 16 meciuri consecutive, portarul echipei luxemburghize de fotbal Manhay a primit 109 goluri.

Cum spunea și o vecină,
La el casa-i vesnic plină
Dintr-o pricină firească:
Omul știe să «primească».

Un ziar din Nürenberg a propus să se ofere drept premiu celui mai eficace fotbalist al țării, un tun miniatural.

În vreme ce șuterul cel mai bun
E premiat cu un minuscul tun
Ar trebui șuterul năzdrăvan
Să ia un tun, dar... antiaerian.

Maghiarul Bene a înscris într-un meci de fotbal șase goluri.

Un latin de altădată
Ar fi spus fără ochuri
La partida disputată:
«Ubi Bene, ibi goluri!»

Arbitrul italian de fotbal Beltrandi cântărește 195 kg.

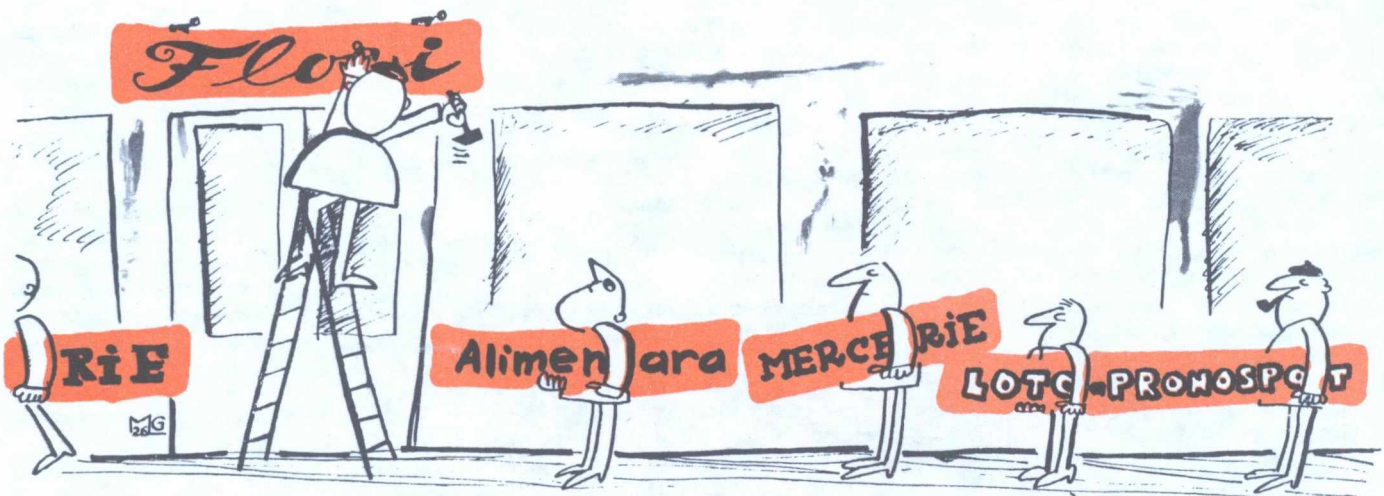
El ca arbitru se menține
De ani și ani, deoarece
Chiar dacă nu conduce bine
Pe stadion slăbuț nu e.

Cel mai mare scor fotbalistic al anului s-a înregistrat la un meci în Belgia: 33 : 0

În echipa-vingătoare
Jucau medici, cum se pare,
Că — știm bine — numai ei
Au ce au cu «33».

MIHAI GROSU

Unele magazine își schimbă prea des profilul.

FĂRĂ CUVINTE

PERFORMANȚĂ...

AL. CLENCIU

Patru tablouri într-o ramă

— lubitule, nevastă-ta chiar vorbește serios?!!

INVIDIE

BUFET CU AUTOSERVIRE

Cei care dintr-o condamnabilă lipsă de informare nu știu că Ana Băltoi este soția lui Gheorghe Băltoi, contabil-șef la U.R.C.C. Săveni, regiunea Suceava, pot afla acum, deși e cam târziu. Mai pot afla despre Ana că era de profesie casnică și că, într-o bună zi, Gheorghe, în calitate de soț, i-a spus: «Ano, de mâine bufetieră te fac!»

Apoi contabilul-șef a privit galeș în ochii nevestei-si, după aceea a mai privit galeș în ochii nu știu cui și, într-o zi, iată a venit acasă vesel și fericit: «Ano, du studioul în pod, mută scaunele în pivniță, cară oglinda în șopron, transportă șifonierul în hambar!» «Dar ce te-a apucat, bărbate? Aduci mobilă nouă?» «Aduc!»

Și a adus. Mai întâi niște teighele. «Și unde o să dormim, Gheorghită? Pe teighea?» «Nu!»

Și a mai adus rafturi. «Și unde o să dormim, bărbate? Tu în raftul doi, eu în raftul trei?» «Nu!». Și a mai adus mese și scaune. Apoi țuică, vin, drojdie, secărică, tescovină, rom, coniac. «Gheorghită, eu tot nu știu unde o să dormim, dar de la atita băutură, știu c-o să dormim zdravăn!»

— «Băutura nu-i pentru noi și nici mâncărurile, Anico. Sînt pentru clienți. De astăzi ești responsabilă

bufetului deschis de U.R.C.C. aici, la noi acasă! Vezi cum le-am aranjat? În camera din față ești gestioară și în camera din spate ești gospodină. Și acum întinde masa că mi-e foame!» «Întind masa ca responsabilă sau aduc mîncarea ca gospodină?» «Ca responsabilă, că trebuie să faci practică. Serveștemă! Nu, nu se servește așa. Dacă tot bați drumul de la teighea la masă, nu-l face cu o singură sticlă, vino cu două». «Îți fac bon, Gheorghită?» «Ce bon, Anico? Vrei să începi chitanțierul cu mine? Să se spună că la bufetul nostru e familiarism? ...Și salamul acela nu-mi place cum l-ai aranjat acolo. Cheamă-l aici să-l aranjez eu!»

Și uite-așa, într-un timp relativ scurt, controlul a constatat că responsabilă, și, după cum susține ea, și contabilul consort de la bufetul hai să-l numim «Ca la mama acasă», au aranjat din gestiune pe diferite căi 87 mii lei. O fi fost ușa defectă și i-a dus, pesemne, curentul din camera gestionării alături în camera gospodinei.

Poate că U.R.C.C.-ul, care a inaugurat acest nou sistem de bufete în casele salariaților săi, o să-l ierte pe Gheorghită, trecîndu-i cei 87 mii de lei în contul chiriei...

I. A.

O fărîmă
De rîmă,
Înfîptă-n undiță-momeală,
Murea de plicteală
Că mici un pește nu se invită
S-o-nghită...
Cînd, deodată, un crap,
Fără prea multă bătaie de cap,
Hap!
... Și i-a rămas
Șirma-n nas!

Deși peștele indeobște tace,
Acum, n-avea ce-i face
Și spuse cu falca năclăită:
— Afurisită
Și tiritoare creatură,
Te blestem c-o bucată de gură!

La care rîma apucă să-i spună:
— Ia-ți adio de la apă
Că nimic nu te mai scapă!
Parcă soarta mea-i mai bună?
Și eu sînt de sacrificiu
Pescuitului sportiv.
În primul rînd
Să înțelegi
Că pescarul, la serviciu,
Mai are și colegi,
Și-oricit ar fi de inventiv
Cînd povestește,
Tot trebuie prins, din cînd în cînd
Și... cite-un pește!

D. MAZILU

UN PUNGAȘ CU CALITĂȚI FRUMOASE

Pe vremuri era un fecior de bani gata, așa cum mai există încă mulți pe lumea asta. Singura deosebire era că banii gata nu proveneau de pe urma exploatării citorva sute de muncitori sau a citorva mii de țărani, ci a unui popor întreg. Căci papa era Rafael Trujillo, dictatorul Republicii Dominicane, calitate în care lua cu jașca și de la vii și de la morți, dar mai ales de la vii transformați în morți.

Lucrurile au mers așa ani mulți. Feciorul, pe nume Ramfis, a plecat la o școală militară în S.U.A. Acolo și-a însușit înalta strategie a cuceririi vedetelor de la Hollywood: cum îi plăcea una, o asedia cu un automobil pe care i-l făcea cadou. Constatând că odorul lui a repurtat nenumărate victorii pe frontul stelilor de cinema, papa nu l-a mai lăsat să-și termine studiile și l-a avansat direct, de la gradul de elev-ofițer la cel de general.

Ei, dar toate au un sfârșit! Inclusiv Rafael Trujillo, care s-a bucu-

rat, dacă putem să spunem așa, de unul deosebit de violent: șapte gloanțe țintite cu grijă în ceea ce-i ținea loc de inimă. Astfel, Ramfis a ajuns fecior nu numai de bani gata, ci și de papa gata. Dar dictatorii trec, paralele lor rămân.

Rămân moștenitorilor. În cazul de față, Ramfis s-a ales cu un fleac de 300 de milioane de dolari, pe care urma să-i împartă cu sora lui, Flor. Dar tocmai când erau în plină socoteală («unul mie, unul ție!»), au mai apărut și alți pretendenți la averea lui papa Rafael: copiii lui nelegitimi.

— Nu vă recunosc! a strigat Ramfis, ca un erou din tragediile clasice.

— Nu de recunoștință avem nevoie! au ripostat nelegitimii. Noi vrem milioanele!

Și pentru banii jefuiți în Republica Dominicană, ei au intentat în Elveția un proces împotriva lui Ramfis, care locuiește în Spania. Acest balet judiciar internațional ține afișul de trei ani. Răstimp în care Ramfis a refuzat de patru ori să se prezinte în fața tribunalului. Ultima somație i-a făcut-o un avocat american, angajat recent de către nelegitimi și pe care îl cheamă Richard Nixon. El a cerut emiterea unui mandat de arestare împotriva lui Ramfis, pe care l-a calificat drept «un pungăș ordinar».

Partea interesantă e că Nixon și-a mai exprimat într-un rind părerea despre Trujillo junior. Pe atunci, papa era dictator, feciorul era elev la școala militară americană, iar actualul avocat era vicepreședinte al Statelor Unite. Ce opinie avea Nixon despre Ramfis? Iat-o: «Un tânăr splendid, dotat cu cele mai frumoase calități morale!»

Nu-i rău pentru un pungăș ordinar!

N. AURELIU

V. TIMOC

Franța nu va mai contribui la bugetul N.A.T.O.

Buzunarul francezesc... al uniformei atlantice

RECLAMA

...este sufletul comerțului. Cel puțin așa susține un vechi dicton neguțătoresc. În Occident, unii îl aplică cu atita zel, încât reclama unei mărfi ajunge să coste mai mult decât marfa însăși. De costat, îl costă pe cumpărător, care le plătește pe amindouă — și marfa și reclama ei.

Prin urmare, comerțul are un suflet cit se poate de concret. El se materializează, în presa americană, de pildă, prin anunțuri care te solicită, te imploră, te ademenesc, te somează să optezi pentru produsul cutare sau cutare. Argumentele invocate variază de la caz la caz: folosește pasta de dinți X, care te face mai cuceritor decât zece Don Juani sudați laolaltă; ia antinevralgicul Y și lumea ți se va părea colorată exclusiv în roz; prepară mâncărurile cu margarina Z, dacă vrei ca soțul tău să-ți rămână credincios pînă la adînci bătrîneți.

Dar inventivitatea reclamei nu se limitează la asemenea banalități. Iată că una din cele mai mari companii de transporturi aeriene din S.U.A., «Pan American Airways» sau, cum i se spune pe scurt, P.A.A. — a găsit și alte resurse. Într-unul din recente texte publicitare pe care și le-a autoînchinat, ea se adresează mușteriiilor în perspectivă din Statele Unite, cerindu-le firește să acorde preferință avioanelor sale. Pentru că sînt mai rapide? Nu. Mai comode? Nu. Pentru că biletele costă mai ieftin? O, nu! Pentru că P.A.A. transportă trupe în Vietnam.

La prima vedere s-ar părea că între invitație și justificarea ei nu există nici o legătură: de ce să călătorească mister Brown cu un avion P.A.A., numai pentru că alte avioane P.A.A. transportă trupe în Vietnam? La a doua vedere, însă, iese la iveală logica de fier a anunțului: o companie americană, care transportă trupe americane pentru un război american de agresiune este, carevasăzică, o companie demnă de toată stima. Prin urmare, un american care călătorește cu avionul unei companii americane care transportă trupe americane într-un război american de agresiune este, carevasăzică, un american demn de toată stima.

Precum spuneam: logică de fier. Dar nici fierul nu e lipsit de fisuri, așa că logica confecționată din acest material poate prezenta și ea puncte slabe. Ca de exemplu acela că P.A.A. își îndeplinește nobila sa misiune din Vietnam nu pe gratis, ci pe bani grei. Pe care-i plătește statul din impozitele luate de la cetățeni. Nu P.A.A. face sacrificii pentru americani, ci viceversa: mister Brown, în calitatea lui de contribuabil, a contribuit la beneficiile companiei, chiar dacă nu s-a suit în viața lui într-un avion.

Și încă un punct slab: dacă mister Brown face parte din foarte numeroasa categorie a americanilor care nu sînt de părere că războiul de agresiune e o treabă demnă de toată stima?

Poate că P.A.A. a reflectat la aceste fisuri publicitare. Cert e că a renunțat la textul respectivei reclame, care a apărut numai de două ori. A fost un suflet care și-a dat repede sufletul...

N. GĂLĂȚEANU

VENIȚI SĂ VEDEȚI

Întreprinderea de Mezeluri-Conserve de carne din Sibiu produce, cum ați ghicit, mezeluri și conserve din carne, pe care le distribuie nu numai la Sibiu, ci și în alte orașe. Până aici e bine. Și bun. Și picant. Și gustos. Și mai dați-mi un kilogram, că-i fain. Și dacă-i fain, a comandat și I.C.R.A. din Timișoara. Dar nu un kilogram; mai mult: un kilogram și două tone. Și Sibiul i-a satisfăcut cererea. Dar cum?... În așa fel încât I.C.R.A. s-a ales cu praful de pe... tobă. Adică mai clar: I.C.R.A. Timișoara a primit două tone de conserve fabricate în 1964, cu termenul de expirare în 1965 și expediate de fabrica din Sibiu în 1966. Dacă le-ar fi consumat cineva, probabil că ar fi avut crampe până în 1968. Numai că sistemul ăsta fezandat n-a ținut, deși se afla închis în

cutii de tinichea. Același sistem, dar nu pe bază de carne, ci pe bază de felul trei, adică de desert, adică de marmeladă, l-a folosit și «Agrofruct» din Baia Mare. Marmelada, a cărei expirare te făcea să strimbi din nas încă din luna mai, a fost expediată beneficiarului spre sfârșitul lui iunie. Marmeladă în cutii, hai s-o adunăm copii. Și s-o expediem tot la I.C.R.A. Timișoara. Numai că din marmeladă, n-au rămas valabile decât ultimele două silabe.

Datorită diverselor întreprinderi cu specific de conserve, marmeladă, bomboane etc., în depozitele I.C.R.A. se află marfă expirată în valoare de aproape un milion și jumătate. Urmează salata.

I. A.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

44.601

urzico

D E D E P A R T E - Ț I S C R I U

DRAGĂ URZICO,

Îți scriu de departe: din Timișoara. Îți scriu ca să știi și tu că — pe cât e de departe Timișoara de București — pe atât e de departe... cinematograful «Studio» din Timișoara de ceea ce trebuie să fie un cinematograful.

La acest cinema, când e filmul mai palpitant se defectează sonorul și nu se mai înțelege nimic din ceea ce se glăsuie pe ecran; când rulează un film muzical nu scîrție numai vocile și instrumentele din film, scîrție și scaunele din sală. iar când e liniștea mai deplină pentru subtilitățile și nuanțele dramei

de pe pinză, tropăie prin sală spectatorii lăsați de personalul cinematografului să intre și în timpul rulării filmului.

Și când la un cinematograful scaunele scîrție, sonorul e defect, iar personalul e nedisciplinat, înseamnă, dragă Urzico, că în gospodărirea acelui cinematograful e ceva care... scîrție.

Dunajecz Ladislau
Str. Chopin nr. 10, Timișoara

URZICO DRAGĂ,

Am și eu o cerere: te rog să publici în revistă adresa mea exactă:

București, raionul 30 Decembrie, bulevardul Magheru nr. 32-36, scara B anexă, etajul I, apartamentul 3.

Publică, rogu-te, această adresă, cu cele mai vizibile litere, ca s-o vadă și tovarășii de la I.A.L. 30 Decembrie.

Atita cerere am și eu la tine, fiindcă la I.A.L. 30 Decembrie am depus până azi câteva cereri, dar... fără rezultat.

Nu mai solicit toate câte le-am solicitat. Rog, de data asta, să mi se înlocuiască măcar parchetul, în ale cărui goluri dintre lamele risc mereu să-mi fracturez picioarele.

Și dacă vei izbuti să mă ajuți,

îți voi mulțumi, dragă Urzico, d-adevărat. Nu cum le «mulțumesc» tovarășilor de la I.A.L.

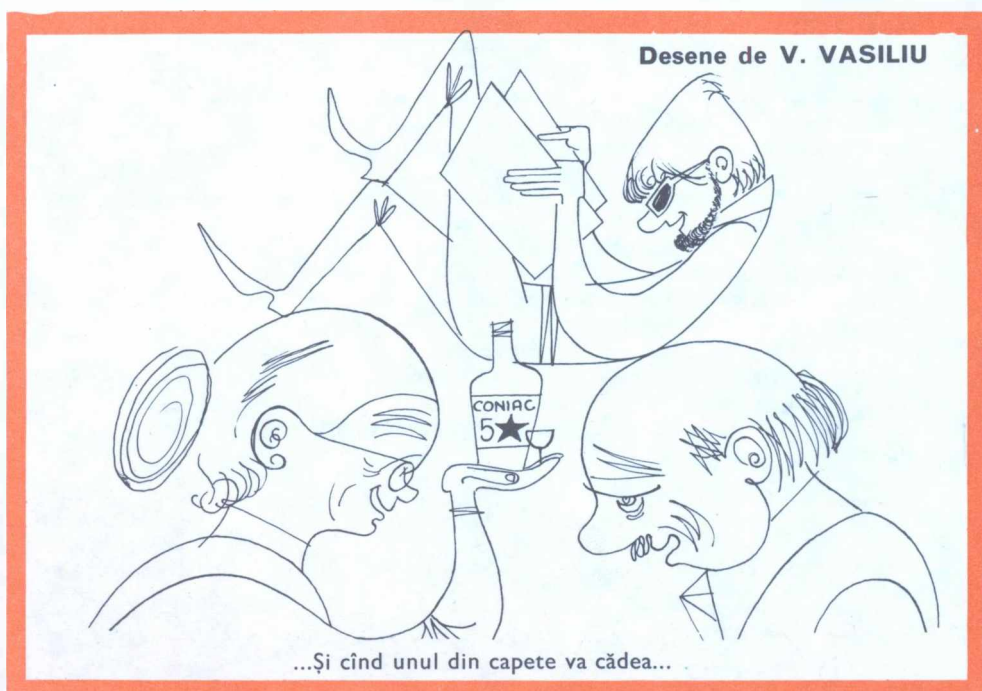
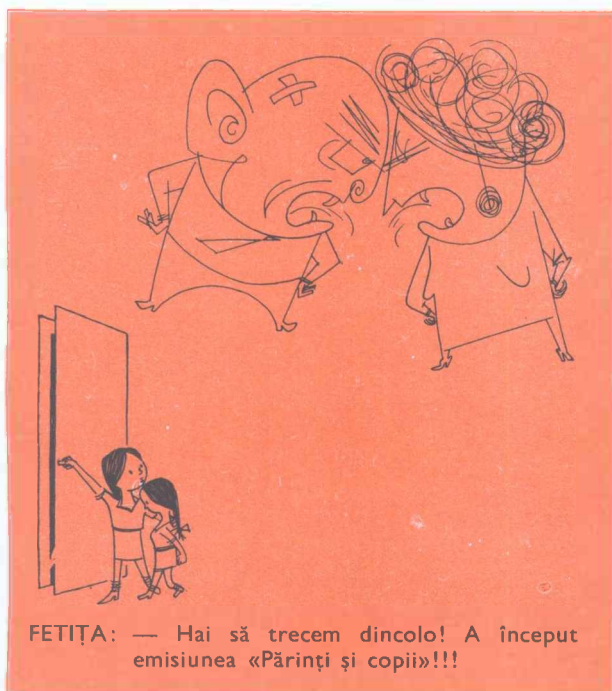
Gălățescu Elena
(la adresa de mai sus)
București

URZICO, SCUMPO,

Reiese, din cele ce-mi comunică, că sînt salvată! Sînt, în sfîrșit, iarăși femeie, definitiv femeie, și mă cheamă iarăși ca pe mine!

Vai, ce coșmar am trăit, ce viață aventuroasă am avut! Într-o zi eram bărbat, eram inginerul George Belciu și primeam scrisori pe acest nume, într-altă zi din nou femeie, dar nu tot eu, ci o alta, mă numeam inginereasa Csomontany Georgeta și primeam scrisorică parfumată, în altă zi din nou bărbat — mă numeam Ion Baban, iar în altă zi...

Începusem, dragă, să intru la idei!

ERA TĂ

ri ma tă

La o serie de exemplare ale manualului de «Istorie a românilor» pentru clasa a XI-a lipsește lecția despre Alexandru cel Bun.

*Zău te bagă-n sperieți
Manualul, evident.
Pe de rost chiar de-l înveți
Rămii totuși corigent.*

Manualul «Gramatica limbii franceze» a fost uneori broșat greșit.

*Mi se pare anormal
Al volanului aspect
Și, vorbind gramatical,
Poți să juri că-i imperfect.*

GH. ZANEA

re copertele manualului de limba nână pentru clasa a III-a, unele plinare conțin aritmetica de cl. a I-a.

*Cu volumul într-o mână
Stă mirat școlarul bietul.
Nu știa că la română
E din cifre alfabetul.*

mai știam dacă sint femeie sau bat și dacă eu sint eu.

Dar lucrurile s-au lămurit. Car-parea Turcu Maria de la oficiul T.T.R. Ploiești 2 și factorul poș-tan Ivan Dumitru de la oficiul Ploiești 3, din a căror vină imi dau mie, în cutia mea, scrisori de la alte persoane de la alte adrese, au fost sancționați. Imi pare însă rău, fiindcă a fost, un episod frumos. Mi-au dat, un timp, familiare: misterul, surpriza, prevăzutul, poezia...

Morărița Eugenia
București, Nordului, blocul 4, scara A,
apartamentul 17, Ploiești

NOROC, URZICO!
Am fost recent, în interes de
curiositate prin câteva comune din
raioanele ale regiunii Argeș,
am constatat ceva nostim.

În comunele în care nu există
cooperative meșteșugărești, ateliere-
le de croitorie țin de cooperativele
de consum. Dar nu asta e nostim.
La aceste ateliere de croitorie vin
sătenii să-și dea la cusut (între altele)
haine de piele, haine de vinilin,
cămăși sport și fiș-fiș-uri. Dar nici
asta nu e nostim. Nostim e faptul
că numitele ateliere de croitorie nu
pot primi asemenea lucrări. Aceasta,
din cauză că Uniunea regională a
cooperativelor de consum Argeș nu
a fixat încă prețurile pentru cusutul
respectivelor confecții.

Adică, din cauza cine știe căror
funcționari de la U.R.C.C., care —
în loc să stea să fixeze prețurile —
umblă de colo-colo, fiț-fiț, nu-și
pot coase sătenii fiș-fiș.

P.D. Victor
Calea Victoriei nr 25,
București

CRIȘAN VICTOR — Aiud

ȘEFUL: — Am dreptate, lonescule!
IONESCU: — Sincer să fiu... mă îndoiesc!

RODICA TOTT

POSTA REDACTIEI

**GHERAN NICOLAE — Loco, BUCUR
ȘTEFAN — IAȘI, DUMITRU DUMI-
TRU — IAȘI**

Glume scrise în... glumă!

**MĂRCULESCU DOREL — COMUNA
VERGULEASA, REG. ARGEȘ**

Desenele sint foarte slabe. De pildă,
aghiuță seamănă cînd cu un iepure, cînd
cu o pisică. Cît despre oameni, aceștia sint
făcuți ca... dracul. E bine să lucrați ca
lumea...

**POPA CORNELIU — COMUNA CRIȘ-
COV, REG. HUNEDOARA**

«Căsătoria fericită» s-a destrămat din
vina... autorului.

**LIMA GEORGE — PADINA, REG.
PLOIEȘTI**

Spuneți într-o strofă din poezia «Irepa-
rabilă» vorbind despre iubire:

*Devin băiatul mult iubit
Și-o clipă nu ne-am despărțit
Fără o lacrimă pe jos
Cum este-n dragoste frumos.*

Poate că în dragoste o fi frumoasă, dar de
această poezie nu vă sfătuim să vă despăr-
țiți cu lacrimi pe jos. Și nici pe sus.

**TOLOI DUMITRU — Loco, ISCO-
VESCU I. — BACĂU, BOSACIU RADU
— URZICENI**

Desen slab, idei bune.

**STOICOVICI L. — LIPOVA, REG.
BANAT, CSEME FLORIAN — BUZĂU**

Invers ca mai sus.

**ISTRATE ADELA ELENA — CURTEA
DE ARGEȘ**

Fabula «Țîntarul» nu are nici un fel de
morală. În afară de aceasta există unele
nelămuriri.

— Nu cred că un biet țîntar ar putea să
tropăie. Doar dacă îl faceți armăsar...

— Țeapa țîntarului poate fi ascuțită, veni-
noasă etc., în nici un caz idioată.

În concluzie arătați că dacă țîntarul ne
înțeapă trebuie să ne scărpinăm. Cu asta
sint de acord. Nu și cu poezia.

STEOCA RICĂ — CLUJ

Oferta făcută femeilor necăsătorite, prin
schita dv., nu are prea multe calități.
Literare.

**LUNGU DUMITRU — DETA, REG.
BANAT**

Nu merg: nici schițele, nici definițiile,
nici desenele. Încercați să faceți altceva.

BĂRBULESCU P. — BUCUREȘTI

Originală idee! În poezia «Despre nas»
arătați că mulți oameni își țin nasul pe sus și
ii avertizați că ar putea să le cadă în țărîină
și să se umple de... praf. Deoarece nu
explicați motivul pentru care zvăpăiatul
cartilagiului poate cădea ca un măr copt,
morală rămîne — ca și nasul — în vînt.

CRIȘAN VICTOR — AIUD

Am reținut un desen. Mai trimiteți.

CĂPRUCIU DAN — GALAȚI

Cu «Estivalele» v-ați pierdut... timpul
(de trimitere).

HOREA SANDU — CLUJ

Ați trimis 13 desene cu... ghinion. Mai
bine trimiteți unul și... norocos.

**POPESCU AURELIAN — PIATRA
NEAMȚ**

«Scrisoarea către Dumnezeu» am tri-
mis-o... adresantului.

TACHE N. COS. — ORȘOVA

Nu e rău, dar se poate și mai bine.

BADEA GIGI — CURTEA DE ARGEȘ

Ce fel de epigramă e aceasta?

*Merge mașina ca și ceasul
Și nimic nu poți să-i zici
Dar mai bine dai cu pasul
Să nu-ntrîzii la servicii!*

Dacă mașina merge ca ceasul (adică,
bine) încît nu poți nimic să-i zici, de ce-i
ziceți? Și încă atît de plat...

**UNGUREANU IOSIF — COMUNA
CĂPĂȚINENI, REG. ARGEȘ**

Ați scris o poezie adresată soției «De ziua
ei». După părerea noastră, merita un cadou
mai bun...

LUNGU VICTOR — BRAȘOV

Vă neliniștește faptul că astăzi, în era
zborurilor cosmice, umbrela încă mai are...
coadă. Într-adevăr e o problemă de mare
importanță la care mai rămîne să meditam.

**DELEANU RADU — COMUNA
MICEȘTII DE CÎMPIE — BISTRIȚA**

Ciudat fel de conversație poetică:

*Cum? Dacă mai am? Da! Multe
am creat.
Am umplut chiar un vocabular.
A! Merci! Curînd... Ce? Vrei să-mi
dai un sfat?*

O, am și trimis... Da, la ziar...

Poate că dacă v-am citi mai multe opere
din... vocabular, v-am înțelege mai bine.
Nu pricepem însă de ce e necesar să vă
exprimați prin interjecții? Vorbiți, ca oa-
menii...

**ROSTAUSCHER ALBERT —
COMUNA TÎRNĂVENI, REG. MU-
REȘ AUTONOMĂ MAGHIARĂ**

Curios: glumele sint prea bătrîne și
desenele prea copilăroase. Am fi dorit să
facă parte din aceeași promoție, în plină
tinerețe.

MILOȘ IOSIF — TIMIȘOARA

Neinteresant!

DUMITRESCU PĂUN — IAȘI

Nu! Fără «deocamdată».

DEOCAMDATĂ, NU!

Nițu Constantin — Brașov, Boboc Ion —
Loco, Șoacă Ion — Craiova, Avram Iancu
Ovidiu — Orăștie, Paul F. Liman — Iași,
Velicu Aurelia — Loco, Popescu Marius —
Tg. Jiu, Dinică P. Ioan — Timboești-Rm.
Sărat, Chirșbaum Arcadie — Făget-Banat,
Ionescu I. Marin — Brașov, Mircea Octa-
vian — Orăștie, Frățilă C. — Ploiești,
Pop Aurel — Zalău, Rotaru Anghel —
Loco, Biolan T. — Argeș.

MOBIL

LIFE
INTERNATIONAL

**CAUT
DE
LUCRU**

**caut
de
Lucru**

— How do you do?
— How do you do?